

Det är synd om samtiden. Det kan man konstatera då man tar del av Cecilia Parsbergs foto- och videoövningar på Konsten Hus. Det som uppvisas är en sekvens stillbilder på en oslipad diamant och en videofilm. Tilldragelsen kallar hon "Voice" och är väl enklast, för filmens vidkommande, att beskrivas som en pladdrig semesterroadmovie i Sydafrika och på Island. Videon är behäftad med en provkarta på amatörfilmens alla klassiska filmningsfel, hastigt svindlande panoreringar, in och utzoomningar, skakig kameraföring, dålig skärpa och taskigt ljud. De i serie monterade fotografierna är i samma undermåliga klass och så tillvida är hon ju konsekvent. Verket påstås föra ett filosofiskt resonemang om vad vi tillmäter för värden till olika saker i tillvaron. Diamant, som i Sydafrika kallas ice, jämförs på ort och plats med is från Island. Hela resonemanget luktar projektbidragsanpassning lång väg. Med viss självinsikt inser Parsberg också att det dunkelt tänkta är det dunkelt sagda och för att försöka räta upp resonemanget kryddar hon anrättningen med lite opportunt processinriktningsprat i tidens anda, självfallet förlagt ute i cyberrymden. En "ickeplats" som hon kallar det. Det är naturligtvis där, inser jag nu, projektets alla "icketankar" och tillkortakommanden hör hemma, inte i en konsthall.

"This journey will continue" lovar Parsberg i underrubriken till VOICE. Why? Behöver kejsaren ännu en omgång nya kläder undrar jag medan mediautredaren Lasse Svanbergs ord ringer i mina öron "skit är skit om än per megabit".

I samband med öppnandet av Voice hölls ett seminarium under den i sammanhanget missvisande rubriken samtidskonst. Tre inlägg föredrogs. Idéhistorikern Mikaela Lundahl talade om koloniala och postkoloniala attityder och om svårigheten att i grunden förstå människor ur en annan kulturkrets. Författaren och journalisten Ana Valdes läste en gripande självbiografisk text om sina upplevelser i ungdomen som politisk fånge i militärdiktaturens Uruguay. Det inlägget var kvällens egentligen enda behållning. Trots detta fick man intrycket av att de två förstnämnda försökte förklara och rättfärdiga avslutande Cecilia Parsbergs bidrag, som jag upplevde som ett regelrätt utnyttjande av en människa i nöd. Parsbergs inlägg i seminariet var en videofilm som hon kallat The Queen och som i sin grundhållning gick på tvärs mot allt som sagts av de övriga deltagarna. Filmen utspelar sig i Kapstadens slum. Av en slump, när hon går omkring och filmar med sin kamera, mötte hon en utslagen kvinna som kallade sig själv "The queen of the homeless". Kvinnan som tar Parsberg för en TV-reporter berättar gripande inför hennes dassiga videofilmning om sin situation och vädjar om hjälp. Parsberg, som bara låter kameran gå utan tanke på klipp eller esteiska överväganden, blir gripen av hennes berättelse men istället för att konkret försöka hjälpa henne som vilken annan medmänniska skulle ha gjort så gör hon intellektuell underhållning av hennes tragik. Hon kopierar sin film och skickar den till världens alla nu levande drottningar och presenterar ännu en drottning - The Queen of the homeless. Resultatet blir ett antal artiga och i allmänna ordalag svepande brev från ett dussin hovpressekreterare. Vad var annat att vänta? Parsberg får en ny rubrik i sin CV och "The queen" fortsätter att berusat vackla omkring i slummen. För att det inte skall låta alltför cyniskt och exploaterande drar Parsberg än en gång i processveven. Hon låter oss förstå att hon har initierat en process, som ingen vet hur den kommer att sluta. Jag undrar om The queen of the homeless jublar av entusiasm över hjälpen och själv har jag mina aningar.

Vid den efterföljande diskussionen blev den biträdande professorn i konst auditoriet svaret skyldigt på frågan vari det konstnärliga ligger i verket. Utan filmkunnande, redigering och estetiska överväganden kan ju envar som råkar vara på plats utföra samma sak. Vad gör då just detta till konst? Att Parsberg per definition är utbildad konstnär? Att saken presenteras på en konsthall? Diskussionen kom fram till att för att någonting skall betecknas som konst måste det finnas en överenskommelse mellan konstnären, kritikerna och en publik men om någon av parterna inte håller med om utsagan så faller ju rimligen överenskommelsen, dvs konstdefinitionen.

Om det här gäller som konst då är det verkligen synd om samtiden

Bertil Sundstedt